

Ændringsforslag Nr. 4 uden for Betænkningen (se ovenfor) ansaas som *forkastet* efter Forkastelsen af Ændringsforslag Nr. 1 uden for Betænkningen.

§§ 3—5
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1936 til 31. Marts 1937.

Forhandlingerne genoptoges.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde forleden Dag, at K. U.s Optræden i den senere Tid var et Nødværge mod en socialdemokratisk Mødeterror, der var begyndt efter hans Mening med Valgkampene i 5te Kreds her i København ved Valgene 1909—10. Nede fra min Plads udbød jeg: Det passer ikke. Og jeg vil gerne her vise, at denne Afbrydelse: at det ikke passer, var rigtig.

Jeg har set efter, hvad de konservative Blade skrev under Valgkampen i 1909—10 og efter selve Valghandlingen, der jo dengang var offentlig og foregik ved et Kæmpemøde i Gothersgades Eksercerhus, og har fundet, at der i denne konservative Presse vel tales om Afbrydelser, om Uro, som saa ofte rundt omkring i Landet ved alle Slags politiske Møder kan finde Sted, men ingenlunde om noget, der kan betegnes som Terror. Disse Blade, ja, de er vel i deres Referater som Bladene i Almindelighed under en Valgkampagne noget tendentiøse. Efter et bekendt Ord af Bismarck er der jo ingen Tid, der lyves saa stærkt som før et Valg, under en Krig og efter en Jagt. Men trods denne lidt mere eller mindre tendentiøse Belægning af Referaterne fremgaar det, at min ærede Modkandidat, Overretssagfører Poul Rasmussen, altid kunde komme til Orde. Nu havde han den Ejendommelighed, at han anglede efter Afbrydelser, og han havde ogsaa ret let ved at svare paa dem, hvorimod han havde meget svært ved organisk at bygge et politisk Foredrag op. Til sidst opdagede Vælgerne i 5te Kreds denne Hemmelighed og holdt op med Afbrydelser, og det generede ham umaadeligt.

I et af de konservative københavnske Blade skrives, at der var en Del Afbrydelser, men jeg fik dog skaffet min Modkandidat Ørenlyd, og „Berlingske Tidende“ skriver, at Poul Rasmussen svarede paa disse Afbrydelser og — det var ved selve den store Valghandling i Gothersgades Eksercerhus — med sædvanlig Slagfærdighed. Altsaa et Vidnesbyrd om, at der ikke var Tale om at huje ham ned.

Men ved et Vælgermøde i Kongens Have skete der en beklagelig Ting. Mødet selv forløb meget godt. Poul Rasmussen mødte som den friske Fyr, han var, med en vældig Pakke. Oppe paa Koncertribunen, hvorfra Talerne holdtes, pakkede han den ud under meget stor Munterhed i Forsamlingen, og det viste sig, at den indeholdt en Kæmperaaber — det var før Højttalernes Tid —, og den satte han saa for Munden. Det var meget morsomt. Det gik meget godt alt sammen; personlig stod Poul Rasmussen og jeg i et særdeles godt Forhold til hinanden. Men da han den Dag skulde gaa den ret lange Vej fra Mødestedet ud til Gothersgade, samlede der sig en Del Dreng og unge Mennesker, som raabte til ham paa den ikke rigtige, men ret sædvanlige københavnske Maner. Men der skete ham ikke den mindste Overlast.

Det er nu muligt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der talte om sine Drengindtryk, har set paa dette og følt, at det var meget beklageligt, han brugte et groft Ukvemsord mod mig i den Anledning. Det skulde han ikke have gjort, for jeg og mit Parti havde ikke det mindste Ansvar derfor — der skete heller ingenting af Betydning —, ikke mere, end det ærede Medlem hævder, at han har for K. U.s nylig foretagne Hærværk i socialdemokratiske Ungdomshjem.

Men skal der tales om Begyndelsen paa Mødeterror her i Landet, saa kan jeg friske ikke nogle Drengerindringer op, men nogle Erindringer fra da jeg var ung Agitator, voksen Mand. Det var i Halvfemserne. Jeg holdt Møder rundt omkring i Nordsjælland, som dengang beherskedes stærkt af Højre. Jeg skulde tale i Skotterup, og Chr. Rasmussen, den senere Folketingsmand for Helsingør, advarede mig og sagde: Pas paa, ikke et eneste uforsigtigt Udtryk, for de møder med Knive, og de sidder løse! Det gik nu. I Esrom valgte Forsamlingen med vældigt Flertal en konservativ Skovfoged til Dirigent, og han begyndte med „Kong Christian“, den maatte synges staaende, og ve den i Forsamlingen, som ikke rejste sig. Men saa kom jeg til Hundested,